

Voor Benjamin en Tijmen

Detroit, 26 oktober 1926

Mijn lieve Bess,

*Als er leven is na de dood, dan zoek ik contact met jou.
Denk aan de geheime code die we daarvoor hebben afgesproken.*

*Voor eeuwig en daarna,
Harry Houdini*

ISBN 978 90 00 40284 7

ISBN 978 90 00 40285 4 (e-book)

NUR 283

© 2026 Van Goor

Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

[Stephaniebiesheuvel.nl](https://stephaniebiesheuvel.nl)

[Sophiepluim.com](https://sophiepluim.com)

[De-leukste-kinderboeken.com](https://de-leukste-kinderboeken.com)

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Sebes Bisseling Kleuver
Literary Agency te Amsterdam.

Tekst: Stephanie Biesheuvel

Illustraties en omslagontwerp: Sophie Pluim

Vormgeving: Marieke Oele

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd,
opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige
vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en
datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and
similar technologies.

Heksennieuwjaar Oktober

Bella legde haar hand op de zwarte, driehoekige steen met het gat erin, die als vanzelf begon te bewegen – zonder dat zij haar hand verroerde. De driehoek schoof over het alfabet dat in twee halfronde rijen op het speelbord gedrukt stond. Onder het gat in de steen verschenen letters die samen een woord zouden vormen, dat wist Bella. Links in de hoek stond het woord *YES* en in de rechterhoek stond *NO*.

Een ijskoude rilling trok vanuit Bella's nek naar haar handen. Alsof ze niet alleen was. Hoe kwam het dat de driehoek had bewogen? Zou het dan echt waar zijn wat ze over dit magische bordspel had gelezen?

'Bella!' hoorde ze van beneden en onder haar hand voelde ze de driehoek met een ruk over het bord schuiven, tot hij onder het rijtje cijfers bleef stilstaan op het woord *GOODBYE*. Bella voelde haar hand slap worden, nadat ze de driehoek verkrampd van spanning had vastgehouden.

Vaarwel, dat kun je wel zeggen, dacht Bella, terwijl ze haastig het bord in de zwarte fluwelen zak stopte en voorzichtig het gouden lint eromheen knoopte. Ze schoof de zak onder de

kast. Daarna wreef ze over haar nek. Haar huid voelde koud en zweterig tegelijk aan. Ze voelde in de zak van haar broek, waar ze de driehoek in had gestopt. Die leek lichter aan te voelen dan toen ze hem net over het bord bewoog. Ze legde haar hand op haar borstkas en probeerde rustig te ademen.

Snel trok ze de mouwen van haar trui omlaag, een gewoonte die ze zich al op jonge leeftijd had aangeleerd. Ze was geboren met wijnvlekken op haar armen, zoals de rode vlekken op haar huid werden genoemd. Dat vond ze een stomme naam. Hoezo zou je rode vlekken waar een baby mee geboren wordt naar alcohol vernoemen? Ze deden geen pijn en ze had er geen last van, maar volwassenen begonnen er in de zomer bij korte mouwen altijd over en kinderen keken ernaar alsof ze besmettelijk waren. Dankzij de lange mouwen die ze altijd droeg, vielen de rode vlekken in ieder geval niet op.

Snel sloop ze de zoldertrap af en plukte nog snel een spinnenweb van haar schouder.

‘Bella! Pollux! Komen jullie? Anders eet ik de lunch zelf helemaal op,’ riep Bella’s moeder.

‘Knappe meid die dat op gaat krijgen,’ hoorde ze haar oma Rosabelle vanuit de keuken roepen.

Bella was dol op oma Rosabelle. En niet alleen omdat ze naar haar was vernoemd, maar gewoon omdat ze de allerleukste oma van de hele wereld was. Misschien ook wel de vreemdste, dacht ze toen ze naar haar oma toe liep en haar een knuffel gaf. Oma’s grote, zwarte bril prikte in de zijkant van haar gezicht.

Bella probeerde haar niet aan te kijken, want op de een of andere manier had ze altijd alles door. Oma was namelijk een heks. Niet zo een uit een sprookjesboek die magische dingen kon, zoals mannen in kikkers omtoveren of op een bezemsteel vliegen. Maar een doodnormale heks die geloofde in de natuur en eeuwenoude tradities, zoals dat kruiden konden genezen.

‘Ik leef met de natuur,’ zei oma dan. Samen met oma Marjan vierde ze de acht jaarfeesten van de heksen, die al eeuwenlang bestonden. En als ze een wandeling door het bos maakten, dan stond haar oma binnen de kortste keren in innige omhelzing met een boom. Bella’s moeder trouwens ook, want ook zij was een heks.

Of Bella ook een heks was, wist ze nog niet. Ze voelde zich vertrouwd met alle rituelen en feesten, maar merkte ook dat niet iedereen accepteerde dat er ook zoiets als heksen waren. Ze zag aan het aan de manier waarop zelfs haar eigen broer Pollux met zijn ogen rolde als haar oma’s en moeder iets vertelden over hekserij.

‘Echt zo’n hip vrouwending,’ zei hij gisteren nog. ‘We hebben wifi, bluetooth en paracetamol, we hebben heksen en de natuur heus niet nodig, hoor.’

Bella sprak er in de klas ook niet over. Soms wist je gewoon dat bepaalde dingen die thuis heel normaal waren, dat buiten de deur niet waren.

‘Bella, *sweetie*, kom zitten,’ zei oma Rosabelle. ‘Morgen is het 31 oktober en dan vieren we *Samhain*, ons heksennieuwjaar met elkaar en ik moet nog wat dingen klaarmaken. Wil je mij helpen?’ Ze wreef over Bella’s schouders. ‘Wat voel je gespannen, heb je veel aan je hoofd?’

Bella ontweek haar blik en mompelde iets over huiswerk.

‘Oma, noem het nou eens gewoon “Halloween”, zoals de rest van Nederland,’ zei Pollux met een frons.

Bella trok op haar beurt ook een wenkbrauw op. Sinds haar broer veertigduizend volgers op zijn social media had, vond ze dat hij was veranderd. Misschien was dat zelfs al bij dertigduizend volgers gebeurd.

Vroeger waren ze nooit echt close geweest, totdat hun ouders enkele jaren geleden gingen scheiden. Hun vader Benjamin reisde

voor de scheiding al veel, maar daarna was hij echt veel in het buitenland en zagen ze hem nog maar heel zelden.

Pollux ontpopte zich tot een echte grote broer voor haar. Hij knuffelde haar, hielp met haar huiswerk en checkte elke dag of het wel goed met haar ging. Haar juffen op de basisschool vroegen dit in het begin ook wel, maar die hielden ondertussen ook de vijftwintig andere kinderen in de gaten. Pollux niet, hij had toen altijd oog voor zijn kleine zusje. Maar dat was vroeger.

Vorig jaar was hij geldvlogger geworden en elke dag maakte hij een video die hij postte op zijn socials. Het aantal volgers groeide nog steeds. Hij praatte vooral over beleggen op de beurs en over digitaal geld – iets met bitcoins, wat niet echt geld was, maar toch ook weer wel.

De oude Pollux was nooit bezig geweest met geld of rijk worden. Hij hield van tosti's maken, samen met Bella naar de wolken kijken en haar helpen met die vervelende wiskundesommen. Maar sinds zijn online succes had hij zich teruggetrokken. Geen knuffels of wolken meer, alsof er een koude wind was gaan waaien door zijn lijf. Hij gedroeg zich alsof hun huis niet langer zijn thuis was, want hij was veel weg en als hij er was, zat hij op zijn kamer. Ook kon hij niks meer van Bella hebben.

‘Beleggen?’ had Bella laatst gelachen. ‘Doe mij dan maar een boterham, dik belegd met en hagelslag met chocofiguurtjes.’

Pollux had haar boos aangekeken, maar er zat ook pijn in zijn gezicht, alsof ze hem tegen zijn schenen had geschopt. ‘Niemand in dit huis neemt mij serieus,’ snauwde hij. ‘Je telt hier alleen mee als je je bezighoudt met hekserij en magie. Jullie mogen weleens aan iets anders denken dan die abracadabra en jezelf.’

Ergens had hij wel gelijk, dacht ze toen ze om zich heen keek. Er was geen ruimte voor de dingen die Pollux leuk vond. Dat wist ze, omdat hij dat vaak genoeg zei. Maar eerlijk was eerlijk: niemand luisterde echt naar hem. Persephone had het huis na de scheiding helemaal naar haar smaak ingericht en daar was geen